

Chudák žába přeskáče nekonečně dlouhé pole plné pořád stejného obilí, stehýnka se jí klepou vyčerpáním, díky své vytrvalosti a všem andělíčkům, co při ni stojí, zvládne i dálnici. Vidí Lidl nalevo a Kaufland napravo, najde vedle nich příkop s trochou vody... ale bohužel tam z myčky aut u nedaleké benzínky nebo nějakého kanálu odtéká jar střídavě s olejovými skvrnami... tak skáče dál. V dálce vidí domy a zahrady... Z posledních sil překoná kruhový objezd a další silnici, proleze plotem, potom pod tůjemi - a je na hladce strážném trávníku. Velká modrá nádrž v dohledu páchne chlórem. Žába již omdlévá, studený pot na čele ji ještě více vysušuje, hlava se jí z toho všeho točí a začíná mít bludy, umírá vyčerpáním... V tom slyší nádherné kvákání, odněkud z druhé strany, za dalším plotem. Zní to jako žabí volání na "společně strávené chvíle v báječné vaně plné řas a spousty jídla". Už už si myslela, že to ani nemůže být pravda. Vydá se tou cestou a nehodlá zůstat na té odporné zahradě, kde ani není pořádná bahnitá kaluž. Doskáče a opravdu, je to.... VANA! Skutečná vana, s žabím princem na bílém okraji. Vše dobře dopadlo a pářili se a měli spolu spoustu slizovitých vajíček, a jestli nikdo nevytáhl špunt, tak v té zázračné zahradě žijí dodnes. Jejich potomci tuto legendu šíří do všech vlhkých koutů světa a najít zakopanou vanu se od té doby považuje v žabí říši za zázrak.